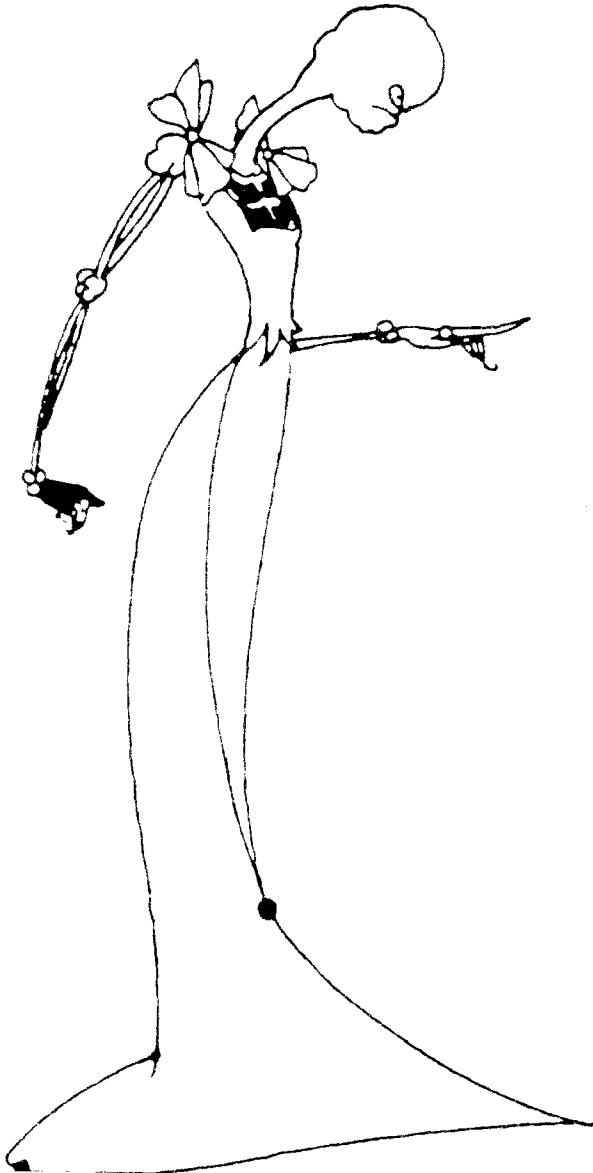

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

IV. évfolyam 6. szám 1995. március 2.

TMT különszám

A TMT különszám tartalmából

Csirke: 446 sípcsonttörő
Nagy Ákos egypercesei
Ladoniczky Brigitta verse
Gyuresák Pepe Kafkáról
Mezei Dávid versei
Nagy Ákos Egy-Más Világa
Rasztik Péter, Akucs Attila,
Drozdik Kriszta és Nagy Judit csókja
Az MP-sek Magritte-ot néznek
Tóta Julka füzetéből
Sebő Fery bajt kever
A TMT programja
Aranyköpések

Csirke: 446 sípcsonttörő

Született már sok jó s sok gonosz
 Született most hát egy ósgonosz
 Az ósjó már meghalt-aki teremtett
 Hát legendám legyen mátol a tiétek

Valaha, lekötözött bolondok között
 agylágító szerekkel teletömött
 bolond élt

egyszemélyes, rácsos zárkájában
 de hiába a fegyveres ör
 hiába körbe az élesre csiszolt kő
 melyen hetente új hullia maradt
 megcsönkítva, vérbe fagyva
 az örült a hatos számot

egy józanabb pillanatában maga
 mögött hagyta

nekivágott a világnak
 útján csak nyers húsba harapott
 friss vért, embervért ivott

Moszkvába érvén, az első nőre
 hágott

az első nőre

aki koszos-mocsos kurva volt
 se agya se lelke

mit ennek az ördögnek eladhatott
 volna

az ördög hamarost vissza is került
 nyomorékon, messze eldugott
 poklába

levágták kezét-lábát

az úgymond rend örei

mint lilomtipró vadállatét

meghalt, ahogy született, senkiként.

A gyerek viszont élt!

nőtt kényszerű anyja hasában

benne feltörekvő, ősi gének

feje kissé nagyobb s mert nem fért
 ki

így hasát szakította a nőnek fel

kijött, kitepte magát
 az összes emberi kötöttségből
 s ahogy volt, véresen, elmászott az
 utcán

szemébe, hidegben telepedett egy
 ház elé

Reggel mint "szegény kis
 csecsemőt"

e gazdag házba befogadták
 itt nőit fel, majd kúriat örökölt
 egy hatalmast, várszerű vidéken

Hát gondolataival odaköltözött
 és pincét talált odalenn

megrohadt, penészes csontokkal
 telít

itt leült és tizenhét évével háta
 mögött

tudta már, hogy jót tett
 mikor nevelőit a mennybe küldte
 amint elég erős lett az élethez
 amint érezte, felnött terveihez

ígyhát a fagytól megszépített
 vidéken

könnyű munkához toborzott
 embereket

csavargókat tüntetett el
 nyomtalanul lopott gyerekeket

de a pince óriási, még nem telt
 meg-

utazott, körbe a világon
 a Bermuda-háromszög ekkor lett
 hírhedt

akit a Sargasso-tenger elnyelt
 az a pincében rémulően megjelent
 a fiú varázsolt, a fiú tanult
 az emberek szaporodtak odalenn
 a világ a holdra repült

s küldöttei a naprendszeren túlra
 a fiú országa szétszakadt
 de teste nem nőtt, csak magánya
 a fiú elméje tisztult idővel
 s életében másodszor, látogatást tett
 a pincében
 az áporodott szag még ott volt
 de a látvány már nem hasonlított
 semmi emberi rémlátomásra
 földre hajló humanoidok jártak
 sötét folyosókon szemükön
 hályoggal
 ha találkoztak, kiléptek bőrükből
 véresek, sápadt húsú testük
 átlépett a másik bőrön
 mindezt értelem nélkül hörögve
 üvöltöttek a falhoz érve
 hermafroditák voltak csak
 szaporodtak
 a fiú elvagyorodott, mert mindent
 látott
 majd intett s a pince sokszorosára
 tárgult
 a mélybe, széltébe, új poklot
 teremtve
 s közében rácsokat emelve
 az alvajárók morogtak körbe
 látták a gonoszt, ahogy járt köztük
 a fiú pedig újból gyűjtött
 és ölt
 ölt vadul, ölt gyengéden
 ölt szeretve s ölt, továbbra is
 vigyorogva
 szellemei susogtak vagy süvöltöttek
 néha füstté váltak
 a rácsok közt kifolyt a vér
 magával vitte a kivágott szemeket
 miként nagy folyó a szálfákat
 úgy hordta hátán a vérfolyam a
 hullákat
 a szellemek már nem patkányokon
 étek

karmuk nőtt, azzal tepték a húst
 izmaik feszültek, azzal törtek a
 csontot
 fogaik gerinceken éleződtek
 a világban az eltűnteken tépelődtek
 A fiú elindult, fel e lepesőkön
 kezét a tisztára nyalt falba törölte
 mászott egyre feljebb, fel a
 lepesőkön
 korokon mászott át vigyorogva
 s kiért Szerbiába
 bombát hajított a világba
 megpróbált dolgokat, melyeket más
 nem próbálhatott
 trónörököst ölt és katonákat
 feltérképezte belülről a zsidókat
 sajátkezűleg rabolt el embereket
 és fojtotta háborúba őket
 miután őt híven szolgálta
 faklyát dobott a harmadik
 birodalom vezérére
 Eközben csak jöttek a nők
 s sok-sok szeretkezés után
 magának új nevet adott:
 Sípesonttörő
 szeretői tört lábakkal heverték
 vér- és húgymoeskos ágyakban
 felnyitott vénájukon át
 életük sípesonttörőbe szállt
 gyereke nem született
 vízszint életének se vethet véget
 alapigazságokat fadezett fel
 s még mindig csak tanult
 a világra néhány járványt még
 ráeresztett
 Am rájött, ez nem elég
 ez nem lehet életéél
 nem ő az úr, ölhet, ölelhet
 az egész föld szenvedhet
 miatta sírba bújva reszkethet
 de a halál honnan jön?

Mindenki jött, mindenki megy
 halni hozzá jön-
 ő marad de ő is jött
 nem érti a Fiú. de gyűlöl
 a hangot, mely örökkön vihog a
 háta mögött
 röhögi csöndben csak ő hallja
 ez a gúny a sípcsonttörő örök
 tulajdona
 Mit tettem eddig?
 felnőttem, tanultam, vegetáltam
 új lényeket kreáltam
 előtte és utána
 a Borzalmat mindennapossá tettem
 az időt darabokra szaggattam
 a Térnek ura vagyok
 enyém a világ, nincs isten
 nincsenek intó krisztusok
 senki sem áll ellen nekem
 Halál se érhet el-
 a Halál...

Meg kell ölni, kiforgatni bőréből
 beleinél fogva kikötözni
 férgeket nyeletni vele
 hogy szétrágják húsát, farkát
 csontjait apróra forgácsolni
 felszínüket tüvel kaparni
 szemcét felszeletelni
 aaargh

riasztó hörgésbe fúló gúnyos
 röhögés
 Sípcsonttörő üvöltött egyet
 s pincéjében megjelent-
 darabokra tépte teremtményeit
 az alvajárók nem menekülhettek
 a folyosók megteltek ocsmány
 bűzzel

hullahalmazok, darabok a
 termekben
 a rácsok szétrobbantak
 a falak a földbe dőltek
 Sípcsonttörő elhagyta a temetőt
 röhögve, mindenütt röhögést hallva
 könyvtárába rohant
 hogy keressen, dühében könyveit
 szétszórja
 ereje duzzadt, míg a világ
 rohamosan pusztult
 a röhögés egyre jobban halkult
 S varázsolni kezdett
 megidézte az ősibb úrt
 egy salakgolyó romjain
 Megjelent hát a Halál
 ott álltak egymással szemben
 köröttük vörösítő napóriás lüktetett
 a Halál Sípcsonttörőre nézett
 és merev, éjfekete szeméből
 áradt a szürke, kinzó köd
 egy szó, egyetlenegy, röhögő
 megvető és semmit se mondó
 "eszköz"
 a Halál csak ennyit szólt
 Sípcsonttörő rátámadt
 de félúton a ködbe érve
 megdermedt, kis manók tépék húsát
 darabokra szaggaták
 vigyorogva összerakák
 sósavba fűrészték, atomjait
 szétszórák
 A Sípcsonttörő meghalt.

A Halál továbbröhögött
 és alkotott ismét egy szebb, újabb
 világot.

1993. december 13-17., 1994. december 14.

NAGY ÁKOS EGYPERCESEI

ÁLLÍTÁSOK - KÖVETKEZTETÉSEK

Isten teremtette a világot.

Akkor Isten a hibás mindenért.

Megalkotta az embert a saját képére.

De az ember kételkedik már születésétől fogva.

Akkor az Isten is kételkedik.

De miben? Hiszen a kezdetektől csak Ő van meg amit teremtett.

Az Úrban is ott bújkál a kisördög: hisz-e magában?

No lám, a hitetlenség és a hit, mint fény és árnyék elválaszthatatlanok.

Ha a Teremtő hitt volna magában, akkor az emberek is feltétlenül hinnének benne.

De az emberiség hisz is meg nem is.

Aztán persze Isten lehet, hogy magabiztos volt.

Akkor viszont a teremtésben van a hiba.

Meggondolatlanul csinált magának a semmiből valamit, amin uralkodhat.

Elszámolta magát.

Az illet le kéne váltani. Új teremtőt kéne választani.

Sajnos azonban a világegyetem nem egy demokratikus intézmény. Itt a teremtők nem jönnek-mennek. Itt van, és kész.

Ez van, és ezt kell szeretni.

nekünk már csak ez jutott.

TÉVEDNI EMBERI DOLOG

Szóval kezdetben volt az Úr. Ott ült egy szem magában az üresség kellős közepén.

(Egyes - magukat megnevezni nem akaró - szemtanúk szerint némileg távolabb helyezkedett el a világegyetem centrumától, mint ahogy azt most tudni véljük.)

Elvolt, mint hal a vízben - ahogy azt manapság mondanánk.

Kezdetben alapvetően nem csinált semmit. Bizonyára azon gondolkodott, mit csináljon az elkövetkezendő mérhetetlen időben. Egyes modern elemzők szerint meg ma is csak gondolkodik. De már nem azon töri a fejét, hogy mi lenne jó az elkövetkezendőkben, hanem azon, mit rontott el akkor, mikor a semmittevést egy pillanatra abbahagyta, és megteremtette a világot.

Szélsőségesebb szakértők szerint úgy megbánta a teremtés hat napját, hogy a hetedikén kivette az összes fizetett szabadságát, és elvonult a világegyetem egyik - földi radarok elől biztonságosan leárménykolt - remeteparadisomába. Most is ott pihenni még rövid munkálkodásának testileg és szellemileg megerőltető fáradalmait.

Az Úrhoz közelálló források szerint olyan erős volt a lelki megpróbáltatás, mely a meggondolatlan teremtésből fakadt, hogy még jóideig elzárkózik a világ elől.

A TEREMTÉS

Isten volt az első ateista. Ő nem tud egy másik természetfölötti erőben hinni. Hisz Ő csak úgy lett a semmiből. Abban pedig rajta kívül más Teremtőt nem ismerünk.

De ha volna is, a kérdés nála is felmerülne: őt ki teremtette?

Szóval kezdetben volt az Úr. Ott ült egy szem magában az üresség kellős közepén, és rátört a kozmikus magány. Nagyon unatkozott. Súlyos depresszió fenyegette.

Nem volt, ki istenítse. Sehol egy Ádám vagy egy Éva. Még egy nyamvadt kígyó sem csábíthatta rosszra, hiszen nemhogy kígyó, de még bűn sem volt a láthatáron.

(Hogy a láthatárról ne is beszéljünk!)

Érezte, tennie kell valamit, mert egyre kilátástalanabb a helyzete a világegyetemben. És akkor hirtelen jött az isteni szikra. (Hogy honnan, ne kérdezd!)

Hinnie kell! De miben? Hát egyelőre magában. És látta, hogy ez így jó.

Hitével néhány nap leforgása alatt megváltoztatta a világot. Valami azonban még hiányzott. Igen, egy istenszabású élőlény. A Teremtőt előntötte a vágy.

hogy létrehozza a saját hasonmását. Meg se fordult a tudatában, hogy eredendő bűnt követ el avval, hogy értelemmel áldja meg a reprodukcióit. Eikapta Őt az alkotási láz, bár maga sem hitt a sikerben. Isten megteremtette a saját képére a bűnös embert. És csak azt látta, hogy ez így jó.

Majd, mint aki jól végezte dolgát, megpihent. Azóta is el van telve magával.

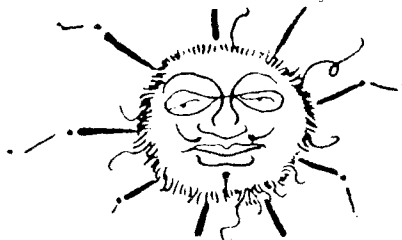
A TEREMTÉS EVOLÚCIÓJA

Kezdetben volt az Úr. Kezdesnek nem is olyan rossz: az Isten és más semmi. De az Úr látta, hogy ez így nem jó.

Evolúciós fejlődése során a semmittevés ingerszegénységéből fakadóan kialakult az Úrból a Teremtő. Isten úgy gondolta, ha már az utókor teremtőnek nevezi, akkor változtatnia kéne azon a tarthatatlan állapoton, hogy rajta kívül egy teremtett lélek sincs közel-távol. Nevéhez méltóan fűt-fát elkezdett teremteni. Majd így szólt: legyenek ura. És látta, hogy ez így jó.

És tényleg jó volt. Volt. Mert a nagy tömegteremtésbe hiba csúszott. Egy apró selejt került ki az Éden piacára. A Teremtő úgy hívta őt, hogy Ádám. Ráruházta minden jó és rossz tulajdonságát, és meghagyta neki, hogy utódai számára is örökítse át azt, amit tőle kapott. Így hát olyanok vagyunk, amilyenek.

Ez lenne a teremtés evolúciója.

Hát jó. Nem engem választottál. Fáj a hiányod. Még szükségem lenne rád, de hát ez téged nem érdekel. Még nem érdekel.

Itt hagytál annyi keserves megpróbáltatás után. Szakitottál velem.

De fordul még a kocka, az idő nekem dolgozik. Most még te vagy nekem fontos. Holnap viszont... Holnap viszont már lehet, hogy... nem...

Hamarosan eljön az én időm is. De akkor már a te időd lejár...

Hiába jössz majd bocsánattért. Csak azt kapod, amit jószántadból adtál.

Ladoniczky Brigitta:

Ez voltál Te...

Itt, hol csend borul rám,
túl messze fájó outhonon;
Ott, hol összetört egy szív,
és most csupa égő rom.

S hogy visszanezék az elmúlt időre,
szemem könnybe lábad;
A szerelem tüzébe úgy olvadtam bele,
mint a puha földbe a forró láva.

Mit irántad érzetem,
mindennél szebb volt;
Távolodni láttalak,
de már nem voltál sehol.

Csókokod tüze, mely úgy
tapadt számra;
Mint ahogy a bűnös kéjek
tálatáinak egymásra.

Puha reszkető kezéd
már nem érzem vállamon;
Szavaid becézését
már nem hallhatom.

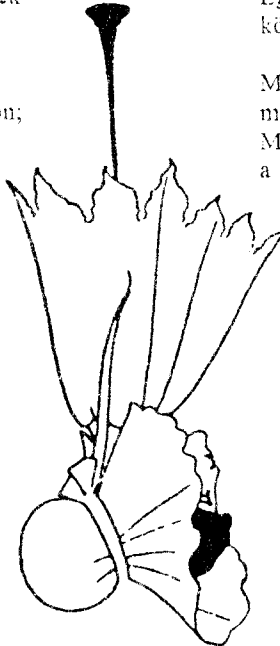
Tán így kellett lennie,
ily csúnyán véget;
Nem maradt más rólád,
csak a szétépett képek.

Nem adtál döntősednek
soha támaszt;
Így nem érezheted,
hogy mennyire fajhat.

Tudtuk, ez nem erhet
szépen véget;
De a barátságunk is
eiszakadt vele.

Ha visszanezel
a magad útján;
Egy összetört szívű
könnyes arcú lányt látsz.

Már nem int feléd,
megy a maga útján;
Mert megpróbálja feledni
a fájó múltját.

GYURCSÁK PEPE: ELIDEGENEDÉS ÉS BÜNTUDAT

Franz Kafka Prágában született németül beszélő, zsidó kereskedő családban. Apja erős egyéniségének nyomasztása, németnyelvűsége és zsidósága a cseh városban már fiatal korában megtapasztaltatta a íróval az elidegenedés érzését.

Elbeszéléseiben (például Az átváltozás) és regényeiben (A per) a XX. századi civilizáció, a fejlett polgári társadalom egyéniségpusztító képét foszít meg. Az embereknek olyan világban kell élniük, melyet csak elszenvednek, törvényeit nem ismerik. Az egyén megszűnik önálló karakter lenni, egy nagy gépezet esavarjává válik, s mechanikusan, ösztönösen kénytelen életét leélni. Kafka remek érzékekkel válaszítja ki az egyszéges szerkezet legjellemzőbb, leginkább eltorzult egyedét: a hivatalnokokat, ügynököket, a bürokráciát. Ezeknek az embereknek kiüresednek emberi kapcsolatait, érzelmileg kiégnek, gondolkodásuk egysíkúvá válik. A munka, a hivatal, a főnökük haragjától való rettezés tölti ki szabad idejüket is. Lelkileg, erkölesileg annyira elszintelenednek, hogy nem vesznek tudomást a külvilágról, családjukról.

A látszólag precíz, megbízható, köztiszteltetben álló tisztviselők valójában bünösök. Bünösök, mert részévé váltak a sokezer fös, elidegenedett embertömegnek. Ugyanakkor áldozatok is: a társadalom áldozatai.

Mikor ezek az erkölesileg romlott emberek megértik, hogy valójában mi történt velük, büntudatot éreznek. Megpróbálnak menekülni a rideg valóság elöl, de képtelenek a szabadulásra. Megpróbálnak megváltozni, átváltozni, igyekeznek megmenteni emberségüket, de ezzel önmagukat is büntetik. Kettös célt akarnak elérni: egyrészt megtagadni, elvetni az egész romlott társadalmat, kivonulni a szürkeségből, s magányba burkolódzni; másrészt visszatalálni az emberi világba valós emberi kapcsolatok segítségével. Ez a kettös cél Kafka szerint nem sikerülhet; főszereplői ugyan a társadalom kivetettjei lesznek, de visszatérniük nem sikerül, halállal kell bünhödniük.

Gregor Samsa csak akkor vált lelkileg emberi lényé, mikor teste féreggé koresült. Ekkor hallotta meg a zene tiszta hangjait, ekkor vágyott igazán egy jobb világba. De családjá eközben hasonló folyamaton esett át, mint Samsa az átváltozás elöl. Apja bankszólga lett - otthon is -, s húga is csak bogárnak tekintette bátyját. Gregor önként vállalta a halált - éhen halt -, mert élete utolsó pillanataiban hirtelen megszerette családját, s tudta, halála szerettei boldogságát szolgálja. S valóban: halála után apja érö emberré változott: az egész család visszatalált a valódi, igazi világba.

Josef K is fokozatosan belátta, hogy bünös életének nincs semmi értelme. Kezdetben persze ellenállt az abszurd eljárásnak, a bizonytalan vádaskodásnak, de később rájött, hogy még az ítéletet hozó urak sem ismerik a törvényt. A Törvényt, mely nem ismeri az igazságosságot, de végrehajtja a szükségyszerúséget. A per folyamata alatt egyre nagyobb büntudatot érez, bünösnek tartja magát Josef. Kilátástalan helyzetét ö maga igyekszik minél hamarabb lezárni. Kivégzését ö maga siettetti.

MEZEI DÁVID
(A FAZEKAS GIMNÁZIUM 4. OSZTÁLYOS TANULÓJA)
VERSEI

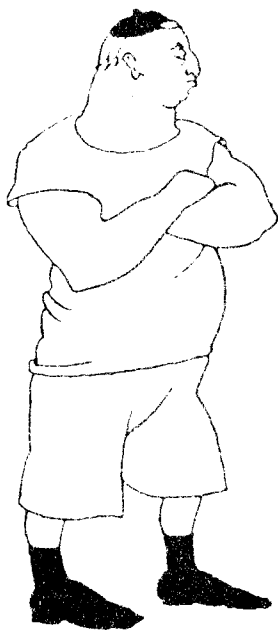
"SOLO IN LITORE"

Még soha nem hiányoztál ennyire.
Mint ezen a csillagtalan éjszakán.
Mikor a lámpák hideg fényeibe
Emlékek lopják be magukat némán.
S az autókkal koszorúzott utcák.
Az egymásnak boruló házak között
Oly magányosan álló templom fűesák.
Idegenek lesznek. Árnyként költözött
Hiányod e eserbenhagyott világba.
Mely elvesztette gyarló isteneit.
És most olyan gyámoltalan és árva.
Amilyen én vagyok hűvös szemeid.
Csöndes oltalmat adó lényed nélkül.

Csak a szél hatol át a város árnyán:
Szabadságot hozott a falak mögül.
Tág mezők harmatát hordozta szárnyán,
És az elhervadt virágok illatát
Szórta széjjel a városi avarban.
Egy csillagos balatoni éjszakát
Rejtve közben szívébe öntudatlan.
Téged idézett, te téged idéznek
A Tejút és sokezernyi csillaga.
A már-már kihúnyó városi fények.
És minden nappal és minden éjszaka.

SALOM. JAKOB RABBI!

Most örül az a göndör
földközi-tengeri fejed. mi?

VÁRAKOZÁS

Várom a tavaszt, hogy megint meleg legyen.
Hogy ismét madár daloljon völgyön s hegyen.

Várom a tavaszt, hogy úgy, mint régen
Ne legyenek felhők a kék égen.
Várom, hogy ismét kisüssön a napom,
És hogy eltűnjön ez a fájdalom,
Ami még mindig úgy nyilall a szívembe,
És titokban könnyet csa a szemembe.

Várom, hogy újra tudjak szállni sebesen
Szerelmes mezők felett hús éjjeleken.
Téged elfelejtve mást szeretni,
Újra boldogan s szeretve lenni.
Szeretnék majd nem gondolni másra,
Csak arra az ismeretlen lányra,
Akit meleg napsütésben, zöld fásorok
Között esendesen, hüen szeretni fogok.

S szeretném, ha többet nem lenne hideg.
Ha nem esne eső, s a könny se fagyna meg.
Ha sütné a nap minden délután,
Mikor egyedül járok az utcán.
És várom, hogy szeressél s lássalak,
És várom, hogy eljőjj, mert vártalak.
Várom, hogy újra tudjak szállni sebesen,
Szerelmes mezők felett, hús éjjeleken.

1993. március

ŐSZEL A BALATON-PARTON

Mint fáról a népes madársereg,
Elfogyhat hát lassan a szép napok.
Az utakat szerelmesek helyett
Ellepik a magányos vándorok.

Múlékony tegnapi álmokat
Most majd el a hideg őszi eső.
Kés nyári csodák, hol lesztek holnap,
Mikor újra eljön a rosszidő!

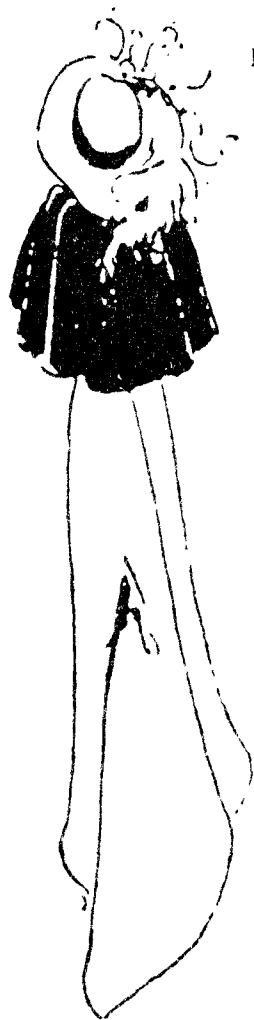
A hajnalt hozó Nyár már messze jár,
Mögötte, mint kialvó tüzeeskék
Fénylik az őszi avaron egy pár
Még fájó, de hamar tűnő emlék.

Az üres balatoni partokon
A szél mesél a napsugár helyett,
S gyorsan összeszedi a strandokon
Otthagyt tarka nyári szemetet.

S a sok limlom közül az égbe száll
Minden szerelem, öröm és bánat,
Amivel becsapott minket a nyár -
Bár tudtuk jól, hogy mind csak
káprazat.

EXODUS

Örültként rohantam végig a városom,
A saját álmaim elől menekültem,
De ők ott vártak rám minden utcasarkon,
S én szédült, kiégett angyal, kimerülten
Új és új vágyak után vetettem magam.

Az ismert utcák mind idegenné váltak,
Vadul vigyorogtak rám a kirakatok,
A koldusok gúnyosan rám kiabáltak,
Még a hold is kárörvendően kacagott,
S feleltek neki lentről az autódudák.

Mondd, ez örült világ elől hova fussak?
Hol nem fog utolérni a Halál s az Élet?
Meleg, pulha fekhely után hol kutassak?
Hol található egy rejtett fedezéket,
Ahol lelkelem sebágyába heveredhet?

Nekem nem lehet többé itt maradásom,
Ahol hiába kiáltok élet után,
Ahol benzingőzbe fullad minden álom,
És ahol nincs igaz szerelem, csupán
Kacagás, játék, önző vágyak és bánat.

Egyetlen ősi vágy lüktetett már bennem:
El innen! Menekülj, amíg még teheted!
És én tétován, bágyadtan futni kezdtem.
Nem akartam többé "sikeres" életet:
Tanulni, szeretni s meghalni... csak élni!

NYAGY ÁKOS EGY-MÁS VILÁGA

Felbredtem. Belépek egy helyre. Furcsa helyen vagyok. Itt minden ugyanolyan, mint ott. Merve téglafalak vesznek körül. Örök félhomály honol mindenütt. Nyomasztó esend leng mindenfelé. Ez egy másik világ.

Mire észbe kapok, már megint zuhanok, felfelé. Na, most mi van? Erre már jártam. Ismerem az utat. Előretörök. Fejjel esem a semminek. Fejjel megyek a falnak.

A világ vagy én álltam fejre? Fejtlenül zuhanok. Földet értem. Nem értem.

Visznek. Örök örök kísérek. Kísért a múlt. Hol vagyok? Kétsébeestem, remek! Már csak ez hiányzott! Toporzékolok. Karon ragadnak. Nyomasztó.

Égy nyitott ajtó. Résnyi lehetőség a szókésre. De hová? Az ismeretlenből az ismeretlenbe. Az ajtó felett írás: Mutáns. Belülről esukódik be a lehetőség. Már megint itt vagyok.

Furcsa, a fejem vízbe lóg, és száraz lábbal állok. Még mindig nem értem, a világ fordult-fél vagy én. Még élek. Akkor a világban van a hiba. Fülladozom. Tehetek róla, kézen állva nem tudok úszni. Kapálódzom. Majd szétrúgom a világot.

Teletetlen vagyok.

Lépteket hallok. Jönnek. Kik? Ők. Ja! Jajongok. Süket fülekre találok. Beszélnek: Kuss!

Kiszólok: A rohadt életbe! Kikészülök!

Kuss van. Ők kint, én bent, vagy fordítva.

Csend van. Csak én vagyok benne.

Karanténba zártak. Elkülönítettek. De mitől?

Mitől nem? Magamtól. Össze vagyok zárva. Így már nem is vagyok olyan egyedül.

Már megint jönnek. Megtörik a csendet.

Visznek. Ezek sejtenek valamit. Ha kezdem társaságban érezni magam, áthelyeznek. Besúgó van köztem.

Kezd meghasadni a tudatom. Tudtam, hogy ide vagyok. Most hol vagyok? Nem mindegy? De.

Hallgatok.

Elestem. Esetlenül. Padlón vagyok. Ezt az érzést már ismerem. Istenem! Feltámasztanak.

Felkelek. Kikelek magamból. Kilborultam. Összeszedem magam. Vonszolnak. Vontatottan baladunk. Vonaglok. Elvesztettem a lélekjelenlétem. Leiketlen vagyok. Csak a testemet cipelik órcim. Én már máshol vagyok. Én már más vagyok. Még él a testem. Üres a porhüvelyem. Két ugyanilyen üres szürke senki között kullog. Elkallódtam. Ide jutottam. Nem jutottam semmire. Én is csak egy senki vagyok. Nem, én több vagyok. Engem visznek. Ez érdem. Ezt elértem. Nem értem, mivel.

Viisszatért a lelki nyugalمام. Helyreállt a lesti épségem. Ép testben ép lélek. Éppen hogy élek. Fel a fejjel. Merthogy lehajtottam. Van kiút! De hova? Oda! Aha. Ne szépítsük a dolgokat, nincs kiút. Kilátástalan a helyzet. Se vége, se hossza. Mindenütt vörös téglafalak. Falakba ütközöm. Ajtók mögé dugnak. Rúgnak. Tűrök. Még birokr. Birokra kelek kíséroimmel. Mellbe rúgnak. Küzdök.

Vesztettem. Eddig mindig. Jellemző.

Összeverték. Helybenhagytak. Helyben vagyunk. Megint én húztam a rövidebbet. Szokatlan. Fájdalom. Még se kottyán a fájdalom csak a fejemet fájlam. Édzett vagyok. Ellenálló. Ellent állok. A haladás útjában vagyok. Útban vagyok. Visznek. Innen oda, vagy onnan ide. Honnan hova? Mindegy, a lényeg, hogy visznek.

Két szürke senki között egy harmadik. Végtelen menet. A végtelen felő megyek. Megállunk.

Állunk! Zsákutca. Kettéhasad a fal. Ajtó. Innen oda. Átlöknek. Atesem. Beesem. Bent vagyok.

Az ajtóban még látom a két szürke senki között a testem. Itt bent már csak a lelkem van.

Körülöttem senki és semmi. Sehhol sem vagyok. A lelkem itt. Lélekben még ott.

Feloldódtam. Miben? Kitudja. Kí tudja?

Szabad vagyok! Látom az eget. A lábam előtt hever. Egetverő érzés.

Beléptem egy helyre. Furcsa helyen vagyok. Itt minden más. Ez már a másvilág?

A CSÓK

Már az előadásom kezdetén főfigyeltem egy fiatalemberre. Többéves gyakorlatom teszi, hogy különösebb koncentráció nélkül már a műsorom elején felfigyelek "partnereimre" a közönség sorai közül, akik persze nem segítségnek, inkább mulatságnak vagy szenvedésnek tekintik, a velem való együttműködést.

Azt is gyakorlatom - és tehetségem - teszi, hogy ismerem a különböző embertípusokat, karaktereket. Az az ifjú, akit úgy figyeltem kezdettől, mint ő engem, alacsony volt és zömök, de legfőképpen tisztaszemű, mint egy gyermek. Mindig csak pillanatokra tekintettem rá. Arcának naivitása mindinkább meggyőzött, hogy ő még műsorom főhőse is lehet. Ahogy mellettem a hölgyek és az urak táncoltak, a fiú nevén gondolkoztam. M. Biztos, hogy M., de tovább nem tudtam kitalálni. Újra rápillantottam, láttam, hogy elbúvóli a jelenet, ami a színpadon zajlott. Szinte gyermeki érdeklődéssel szemlélte a lovaglópálca erejét és az önkívületbe esett szereplőket. Amikor az a római úr megingott táncolás közben, mindenkiből harsány nevetés tört fel, de ő csak mosolygott jóindulatú mosollyal.

Gondoltam, itt az alkalom az új műsorszámhoz, felhívom a fiút. Amikor a nézőtérrel a színpad felé tartott, teljesen meggyőződtem róla, hogy ő lesz a legjobb jelenetem főszereplője. Ő az, akit egy hipnotizőr keres a nézőtéren: jóindulatú, tisztalelkű és befolyásolható. Sok van ilyenből, de ennyire tökéletes élő műsorszámot szeretne találni minden "varázsló".

Ahogy közelebb lépett, láttam az arcát; olyan ember volt, aki bármit megtesz első szóra, mindig elvégzi a feladatát, és

megbízható, de semmi több. Annyira lekötött hősöm szemrevételezése, hogy a nevérel is megfeledeztem. A kérdésemre azt felelte: Mario. Hát persze, hogy Mario!

Kellő mennyiségű tréninggel elérhető, hogy az emberek tekintete alapján szinte teljesen pontos megállapításokat tegyünk jellemükre vonatkozóan. Nézem Marióra, és pillanatok alatt futottak át a gondolatok az agyamon. A tiszta szemű embereknek tisztábbak a gondolataik is, és egyszerűbb az életükből bármit kitalálni.

Először egy igazán szép lány tűnt föl előttem, majd egy kis üzet. Kijelentésemre és kérdéseimre MARIO gyermekien csodálkozó és egyszerű válaszokat adott. Ő az én emberem, aki kötelességtudó; és ha a feladata egy parancs teljesítése, akkor végrehajtja azonnal. Amikor a lány nevére tértünk, a ficsúr az első sorból bekiabálta a "Silvestra" nevet. Mario összerendezte már a név hallatára is, és láttam, hogy a lányra irányítja minden gondolatát. Már szinte könnyes lett a szeme. Gondoltam, mindenkinek adjuk meg, ami neki jár. Mariónak Silvestrát, a ficsúrnak majd a leckét.

Mario a mutatványba egy pillanat alatt beleélt magát, engem is meglepett, ahogy az első szóra már a lányt látta maga előtt. Az arca teljesen megváltozott, láttam rajta a szenvedélyt, ugyanakkor valami meglepődést is. Talán azért, mert ő arra vágyott hosszú idő óta, hogy a lány tudomást szerezzen érzelmeiről, de eddig nem mert neki szólni, és most mégis itt állt előtte.

Amikor azt mondtam neki: "Csókolj meg, csókolj meg itt!", a nézőtéren döbönt csend lett. Minden nevetés és terofere

TMT külföldi

megszűnt. Mindenki feszülten figyelt Marióra. Mario szó nélkül megesókolt, azazhogy nem engem, hanem Silvestrát. A esend még feszültebb lett. Egy olasz halász a groteszk jelenetet csak jó vicceként értékelte, és harsányan, az egyszerű halászokra jellemző durva röhögésben tört ki.

Amikor már mindenki nevetett, sőt egyenesen Mario merészségét és bátorságát tapsolták, hogy egy ilyen arcot meg tud esókolni, felébresztettem a fiút mély álmából. Nem tehetek róla, túl jó

volt a szereplő, és túl jó volt az alkalom, amit mindig meg kell ragadni. Mario arra hirtelen eltorzult, vad dühöt és gyűlöletet láttam benne. Egyszerre élttem át a jelenet komikumát és valamelyest Mario megaláztatását.

Csak nézett rám, de nem mondhattam neki semmit. Nézett, majd hirtelen megfordult, és futott lefelé a színpadról. Mikor visszaért a helyére, még gyorsabb mozdulatokkal újra felém fordult; vad gyűlöletet láttam a tekintetében, és már csak a lövéseket hallottam...

Rasztik Cipolla

Köszönöm a tapsot, ti szánalmas kis férgek. Ezt is sikerült megetetnem veletek! Nevetséges és szánalomra méltó a viselkedésetek és az öntudatotok. Már majdnem mindenkit nevetségessé tettem, akit akartam. Ezek a pondrók meg csak röhögnek magukon, közben nagyokat szívnak, és még fizetnek is ezért. Most majd megtudják, ki az a Cipolla! Lehet, hogy ti szépnek érzitek magatokat, de nem vagytok senkik a szememben. Sok jól megternett, hájas honpolgár. Gogolók, aranyifjak, falubikái. Mint az a fiesúr ott a sarokban!

A, ott egy széplélek! Na, gyere csak ide, kisfiam! Ez az, ez az, már jössz is. Nyugodtan gyere a bácsihoz, nem bántalak. Na nézzük, mit is tudok én rólad! Koncentrálj, lazulj el, és engedj be az agyadba! Hagyj szépen a mesternek esélyt, hogy téged is kinevettesselek. Fiú! Homály van itt bent és kuszaság, de nem tudsz ezzel kifogni rajtam. Nincs itt bent semmi érdekes, csak egy sima, szürke élet. Mamma mia! Fényt és derűt látok egy sarokban! Engedj oda, nem fog fájni!

Akucs Cipolla

Áh, egy szerelem! De az egész nem ér semmit, ha utokban marad. Mondd el szépen, hogy is állnak a dolgok a kis tyúkkal? Még egy ilyen balféket, te papucsférj! Hát férfi az ilyen? Szégyellj magad! Megpocsátom neked mindezt, ha most bebizonyítod, mit tennél ezzel a pipíved, te bika! Nem kérek mást, csak adj egy icpici esókot a szerelmednek! Hidd el, hogy örülni fogok neki! Hajolj közelebb, és esókolj már meg, te állat! Kivánlak. Most! Ah! Gyere! Most jóóóó! Ah-ah! Na, állj le, te szépfíú, még képes lennél leteperni! Ebből elég, már így is egy nagydarab szerenésétlenség vagy. Köszönöm, te marha, könnyű eset voltál! Na, tűnj el gyorsan a helyedre!

Ti meg csak röhögjétek, pupákok! Remélem, jól szórakoztok. Nekem pedig egy újabb áldozatom van. A tudás és a hatalom megint győzött a gyenge elme fölött. Istenem, micsoda remek látvány egy legyőzött ember!

Mit csinálsz, miért mutatod az arcodat nekem? Tovább akarsz harcolni? Na gyere! Mi ez? Mit akarsz?! Neeeeeeeeee...

A CSÓK

Elindultam. Nem tudtam, merre járok az ismerős városban. A lábaim vittek, a gondolataim mással voltak elfoglalva, hogysem tudjam, hova akarok menni, egyáltalán akartam-e menni, s tulajdonképpen akartam-e valamit is, tudtam-e akarni valamit.

Fájt, nagyon fájt valami, nagyon fájt bennem valami, fájt, ami történt. Mi történt? Miertől ilyen könnyű ez a fájdalom? Valamit elvesztettem. Valamit elvesztetek tőlem, elloptak a világomat.

Nem akartam bántani senkit, s engem meg is bántottak. Bántott a varázsló. Talán nem tudta? Nem tudta, hogy nem tudok játszani, hogy nem tudok mosolyogni, hogy nem merem kimutatni, mit érzek, nem merek érezni, pillantani, szólni, közeledni, érinteni, esőkölni, üvöltöni...

ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ

Most végre kimondtam, ha csak magamnak is, de ki tudtam mondani. Önmagamnak hoztam elő az eddig bennem rejtőző, eltitkolt, legföltettebb érzéseimet, amiktől annyira rettegtem, amik nem engedtek élni.

Élek! Én is élek! Tudok érezni, s el tudom mondani, ami bennem van. Igazán most élek csak. Ó, köszönöm, köszönöm, köszönöm! Köszönöm, de kinek? Kinek köszönhetem? A bűvésznék? Igen. Ő adott életet, halálával adott életet, hisz szeretett. Úgy szeretett, mint még senki más, ezért tudtam megölni. Igen, talán így volt, talán így van?

Már egészen világosak ezek az utcák. Jó lesz szietni...

Drozdik Mario

...kimentem a színpadra, bár eléggé zavarban voltam. Nemsokára furesa érzés kerített hatalmába, kábultni kezdtem. A szédülés előtti pillanatban a bűvész szeméit néztem. Visszataszítóak voltak, de mégsem tudtam elszakadni tőlük. Magához vonta egész testemet, hívott a szemével annak ellenére, hogy undorodtam tőle, el akartam szaladni. A külvilág a bűvésszel együtt lassan eltűnt, semmit sem láttam, semmit sem hallottam. Nem ijedtem meg, amin meg is lepődtem. Biztonságban éreztem magam, pedig a varázsló elég nyugtalanító volt. Tudtam, hogy már nem én irányítom magamat, hanem a lovag.

Egyszer csak egy nőalak kezdett kibontakozni a ködből. Nem mertem felismerni, nem akartam bevallani magamnak, hogy ez Ő, az a nő, akit én szeretek. Zavarba "akartam" jönni, de valami nem engedte. Kavargtam bennem az érzések. Nem én irányítottam magam, túlságosan kiszolgáltatottnak éreztem magam. Zavarodottságom egyre nőtt, és nem mertem semmit sem csinálni. Abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán a Földön vagyok, és még élek.

Szerelmem ott állt előttem, hívogatni kezdett, és beszélt hozzám. Nem mertem érezni azt a szeretetet, ami áradt belőle. Legszívesebben azonnal megöleltem és el nem eresztettem volna. Megzavart, hogy ilyen nyíltan beszélt szerelmünkről. Lassan eloszlatta kétségeimet, és kért, hogy csókoljam meg.

Végre, amit annyira vártam! Minden nap erre gondoltam, a csókra, kettőnk csókjára. Mégsem mertem odalépni hozzá, és megtenni azt, amit kért. Valami azt súgta, hogy ez csak álom.

Újra hívott, és már nem bírtam ellenállni, teljesen elgyengültem. Csak egy-két lépést kellett tennem, de több kilométernek éreztem ezt az utat. Kezembe fogtam az arcát, és megcsókoltam. Éreztem tiszta bőrének illatát, ajkai puhaságát, arca finom vonalait. Úgy éreztem, még soha nem voltam ennyire boldog, de azt is, hogy többet nem is leszek.

Elhajoltam tőle, és megijedtem. Halványodni kezdett kedvesem képe. Rettenetesen éreztem magam, biztos voltam benne, hogy óriási hibát követtem el, aminek kijavítására sem lehetőségem, sem bátorságom nem lesz.

Hirtelen esatlanásszerű hangot hallottam, és visszazuhantam a színpadra. A varázsló szeméit láttam újra, de most már diadalmas, győzelmi mámorban úsztak, nem vérben. Űtemes taps rántott vissza végleg a valóságba.

Lassan felfogtam, hogy mmi történt, illetve hogy mit tettem. Egyszerre gyűlöltem magamat és a varázslót. Nem tudtam, mit tegyek. Kavargtam bennem a gondolatok, nem tudtam, melyik a helyes. Még magam előtt láttam kedvesemet, de tudtam, hogy az a varázsló műve volt csupán.

Tétlenül álltam a nézők előtt, akik ujjongva tapsoltak. Borzalmas szégyent éreztem, és visszamentem a helyemre. Még mindig szédültem, és egyszer csak megláttam az egyik matróz kezében egy puskát.

Véletlenül tévedt arra a szemem. A fegyver szinte kínálta magát, minden része azt kiabálta nekem, hogy ő az egyedüli megoldás. Engedelmeskedtem neki, és elsütöttem. Már semmi sem érdekelt, egy pillanatra kiszálltak fejből a gondolatok. A színpadon a varázsló döbönt arccal esett össze, és többet nem mozdult.

Magritte: Terapeuta

Az MP osztály - a szürrealizmusról tanulván - asszociációs játékot játszott. Magritte festményét szemlélve szavakat: főnevet, melléknévet, határozószót, bármit, illetve mondatokat írtak-mondtak, amelyek a kép láttán jutott eszükbe:

Ahol a csend van, ott vagyok
Én:

álak; áll; bágyadtan; befolyásol;
békés lélek; bezártság; birtokolni;
bűvész; délután; egyedül;
Egy ember madarakkal;
Egy gyászoló férfi elvesztette
párját, de szívében még benne
él:

Egy nap a homokos tengerparton:
élet; elfojt; elhagyatottan;
ékeseredettség; emberek;
Emberi lét a sivatag felett;
Emlékezés a rács mögül;
észrevétlenül; fáradt; félig
eltakarva; folyik;

A gondolat szabadságának
kölátai;
görnyedten; halkan; idő; kalitka; kék;
kér; keres; kiegyenlítőds; koros;
A kint- és bentlevők vágyakoznak;
koldul;

"A" "kules" "az" "óceán" "mélyén" "van";

lassan; lebegve; lehetőleg; leleplez; magányos; mexikói;

Mínél öregebb vagy, annál inkább;

nagyon; névtelenül; nyomasztó; nyugodt; öregember; öregem; óriz; órjító; pihenés;
sétapálca; sötét;

Szabad vágyait elfojtó öregember a sziklán;

szabadul; szánaalmas; szeretetre méltó; szomorkodik; támasz; tengerpart; tömör; tudat;
utazó; üres;

Van feje az embernek?;

várni; vörös; zárkóztottan;

Tóta Julka

SEMMI

Mind g is a lebegésbe, a semmibe vágytam. Az üres, kekesfekete, zöld, sárga vérvörös semmibe. Úgy gondoltam, hogy a semmi kissé hideg, de nem lélekig hatoló (vagy épp csak addig) , csak hűvös és kitaszító.

Taszít, mert a semmi akar valamivé lenni.

"Márpedig ha befogad, és követi a mozdulataimat, akkor már lesz valami.

Valami, amiben ott vagyok én.

Vágytam oda, de féltém is. A semmi magányos...

és csengő. Csengő? Igen, szerintem tényleg cseng. Soha nem a néma csend vesz körül, hanem apró kis hangok...

És akkor hirtelen itt volt a lehetőség, hogy...

...körülvényen a hűvös...

Kiégtek a beszélgetések. A szavak maguk is. Nem kellene olyan sokat használni őket? Újak kellene. De az túl feltűnő. Visszataszító, ha egy ember (?) szájából észrevehetően "új", "friss" szavak bukkannak elő. Olyanok, amelyeket az előző nap olvasott, és el kéne már sütni. Hiába véli, hogy nem vehető észre! Persze jó, ha bővítjük szókincsünket, de...

Múltkor megfordult a fejemben, hogy mennyivel jobban megbecsülnék a szavaimat, ha keveset beszélnek. A régi görögök is erre törekedtek: "rövid, tömör".

Azt hiszem, kissé gyenge vagyok ehhez. No meg úgy érdemes és lehetséges támadhatatlan érvekkel körülvenni gondolatainkat, ha azt megvitatjuk.

Persze ahhoz, hogy megvitassuk, meg kell találni a megfelelő partnert, és akármennyire is fűresa, szerintem azt választjuk, aki keveset, tömören beszél

"A JO ÉNEM, AZ IGADI ÉNEM,
A MENNYBEN TEREMTETT ÉNEM
ITT REJTÉZIK A MÉLYBEN"

Sokan sokszor a szememre vetették, miért akarok mindenkit elmarni magam mellől. Miért akarom "elmarni"?

Tényleg nem vettétek észre ezt, az álarc mögül hívó, érző szívet?

Ézt az idézetet nem oly rég egy Vonnegut-könyvben találtam, és hirtelen úgy éreztem, ez az, amit soha senkinek nem szabadna elolvasnia, mert egyetlen mozdulattal lerántaná rólam a leplet.

Azért alakítottam ki a védekező pózt, mert túl sokan lettek hirtelen körülöttem, és én - mint egy gyerek - meg akartam védeni azt, ami az enyém. Persze kitől is kellene megvédeni? Kitől? Nos, azoktól a sárgásan fortyogóktól, akik elraholják a nekik tetsző gondolataimat, hogy aztán a sajátjukként mutogassák.

Láttam már azt, mikor leveszik az álarcot, és felbukkan a gonosz, ércesen villogó fintoruk. Kínésnek és ócsárolnak, miután megloptak. Egyszerű, mindenki által elfogadható gondolataik vannak, amelyeket arra használják, hogy ha valaki a közelükbe kerül, hálóként rádobják, elhívólják, magukhoz vonják, hiszen ROKONLELKEK. Mikor az áldozat elég közel kerül hozzájuk, megragadják és kiszívják. Kiszívják az eredeti gondolatait, és egy szürke, kisémmizett valamit dobnak a többi szürke, kisémmizett valami közé vissza... És fintorognak...

SEBŐ FERY: A BAJKEVERŐK

A Társaság tagjai egy rossz kocsmában titkos fülkéjében gyülekeztek. Már mindenki megérkezett, csak Petur és a boszorkány hiányzott még. A fülke közepén kis asztal, rajta egyetlen gyertya pislákoló fénye világítja meg az ablaktalan helyiséget. A kocsmából vigadozás tompa zajai szűrődtek be, a Társaság tizenkét tagja csöndben várta vezérük érkezését. Végül a kocsmáros kívülről megkocogtatta a deszkákat - a bán megérkezett. Elmozdították a titkos rezeszt, és belépett rajta a bihari ispán. Mögötte ősz hajú öregasszony, kecskeszarv fejű botjára támaszkodva motoszkált. Petur suttogva szólalt meg:

- Testvéreim! Ez itt Elvira, a boszorkány. Szerencsére tud nekünk segíteni, de kezdjük az elején! - székét kerítették neki, míg a boszorka a földre ült.

- A magát királynőnek nevező trónbitorló Gertrudisnak vesznie kell, ez nem kétséges. Ám ha királyunk megérkezik, kezeinknek tisztának kell látszaniuk.

- Tereljük át másra a gyanút! Vagy legyen baleset? - szolt közbe az egyik összeesküvő.

- Nem jó. A mi kezünk nem csak tisztának fog látszani, de tiszta is marad. Ezért van itt Elvira, de erről később! Először is Társaságunk inkognitóját kell megszerveznünk, hiszen a királynő halála után

elterjedhet a szóbeszéd az összeesküvésről.

- Nem vagyunk így is eléggé titkon? - kérdezte valaki sziszegve.

- Az emberek mindig mindent kitalálnak, csak hogy valami mögé más értelmet rejtessenek. S bár magát a gyilkosságot is jól szervezve oldjuk meg, kell azért valami alibi is. Úgy gondoltam, hogy ki kellene szivároztatni az összeesküvésünket, uraim!

- Ezt meg hogy érti?!

- Ne heveskedjen, én már mindent kigondoltam. A Társaságot néhány tudatlan taggal ki is bővítjük, és hírét visszük mindenfelé, hogy pártütést szervezünk.

- Pártütést?

- Csak álca. Valami hidegfejű udvari ember aztán egy napon több tanú előtt lebeszéli majd a dolgról bennünket, mi pedig ezzel le leszünk tudva...

- Ahá, értem, feltételezem, a nádorra gondol, Bánk banra.

- Ugyan én nem rá gondoltam, de most, hogy mondja, nem is rossz ötlet. A baj csak az, hogy nem tartózkodik itthon.

- Ha szabad javasolnom, annyit mondanék - szolt közbe egy másik aretalan hang -, hogy Bánk a király kedveltje személyesen is. Ezért kiválóan alkalmas lenne a gyilkosságot rákenni.

- Jól beszélsz - bölintott Petur -, itt lép be a képbe Elvira. Ugyanis a gyilkosságot tényleg Bánk fogja elkövetni.

- Bűbájosság?

- Pontosan. Sajnos azonban a varázslat csak akkor működik, ha az alany valóban gyűlöli az áldozatot.

- Erre a nádornak semmi oka nincs.

- Egyelőre. De ha, mondjuk, a feleségét elcsábítaná Gertrudis öccse...

- Az nem elég. Attól csak azt a nyamvadt Ottót fogja gyűlölni. Azonkívül Ottó nem szereti Melindát.

A sarokból a banya rekedt hangon csak ennyit mondott:

- Az nem probléma. Megoldható. Csak a nő hajából kell egy fürtöt megszerezni, és én elkészítem a bájtalt.

- Én ismerem egy lefizethető lovagot az udvarban. Úgy hívják, Biberach. Őt is beszervezhetnénk. Kevés udvari manipulációval megoldható, hogy Gertrudis is résztvevőnek tűnjön a házasságtörés megszervezésében.

- Jó ötlet. Az ál-összeesküvés jelszava Melinda lesz, az meglehetősen provokatív. Elvira, keverd ki a porokat, én rögvést indulok a nádorért. Következő ülésünk éjfélkor a Régi temetőben, a fekete kutya kriptájánál. Halál Gertrudisra!

A második Téli Művészeti Találkozó programja

(a részletes program kialakítása lapzárta után történik)

Műsorvezetők: **Hutás Szi**
Récsán Gábor

1995. március 2. Csütörtök

16.30: **Megnyitó**

Kiállítások megnyitása

- A képzőművészeti pályázatra Budai Bea, Karnitsher Tünde és
Lányi Nóra adott le pályamunkákat.

- Az Előszoba Galériában a **Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola**
diákjainak versenyen kívüli kiállítását láthatjátok

17.00: **Singing Skulls** (angol nyelvű színház): Neil Simon-The Good Doctor

18.00: **Csináld magad!** Alkotókör: rajz, zsirkreta, gyurma

1995. március 3. Péntek

A részletes program szórólapokon, TMT képűjságon es plakátokon lesz olvasható!

Program-tervezet:

- ... **A második nap megnyitója**
- ... **Néhány szó a kiállításokról**
- ... **A NOVUS Klarinét kvintett koncertje**
- ... **A HOMIE CREW és az ANIMAL CANNIBALS rap együttesek előadása**
- ... **Az első FILMES BLOKK (7 film)**
- ... **A HOPPÁ Színpad (Kiskunhalas) előadása**
- ... **A Városmajori Gimnázium Kórusának koncertje**
- ... **A második FILMES BLOKK (8 film)**
- ... **A Poli Dance Stúdió táncelőadása**
- ... **Az ARS CLASSICA Kamaraegyüttes koncertje (Reneszánsz táncok)**
- ... **A harmadik FILMES BLOKK (8 film)**
- ... **Társasági élet, konzultáció a TMT-n vetített filmekről**
- ... **Eredményhirdetés (képzőművészeti és filmkészítő pályázat)**
- ... **Sújos arc és az LSD együttesek koncertje (Pintye Tamás búcsúkoncert)**
- ... **Zine koncert**

A szünetekben a **Recsi-Bucsi szalonzenekar** koncertezik a büfé mellett.

A második **Téli Művészeti Találkozóra** kiírt videofilm készítő pályázatra az alábbi pályamunkák érkeztek:
(az itt olvasható sorrend nem egyezik meg a vetítési sorrenddel!)

1. Füredi Krisztián: Csak úgy (7 perc)
2. Elnyomott Ifjúság Alkotóműhely: Hétköznapi automatikus paranoia kritika (11 perc)
3. Csoncsi: 1 nap (trilógia) (3x1 perc)
4. Elnyomott Ifjúság Alkotóműhely: Századvégi szorongás (4 perc)
5. Elnyomott Ifjúság Alkotóműhely: Gyermeknevelés (7 perc)
6. Füredi Krisztián: Vakon (4 perc)
7. Gróger Dia: Egyedül (3 perc)
8. Füredi Krisztián: Hajnali sétám (4 perc)
9. EX-OGA Production: kisdolog (1 perc)
10. EX-OGA Production: Film (2 perc)
11. EX-OGA Production: Kihívás / 1. (2 perc)
12. EX-OGA Production: Kihívás /2. (2 perc)
13. EX-OGA Production: Kihívás /3. (2 perc)
14. Füredi Krisztián: A kerítésnél (3 perc)
15. Csoncsi: Talán a következővel (6 perc)
16. Recsi-Bucsi: Fekete-fehér (3 perc)
17. EX-OGA Production: Nagydolog (kb. 3 perc)
18. Recsi: Az első villamos (kb. 3 perc)
19. BBB Team: Nem kell (3 perc)
20. Hársfai K.-Bálint D.-Horváth Cs.: Mú-só-szóró (12 perc)
21. Tóth András: A vonat (4 perc)
22. Sebő Fery: Minden a legnagyobb rendben (4 perc)
23. Bálint Dini: Klip (2 perc)
24. Solymosy Réka: Cs.A. (2 perc)

Aranyköpések

- ...Mikor megcsinálta a konfliktust, mint aki jól végezte a dolgát, kivonta magát az eseményekből és öngyilkos lett.
- Mindenki a látható és hitt, igazságos Istenhez foházkodik.
- Theseusnak van egy viszonzatlan szerelme Phaedra iránt.
- Hamlet hallogatja a bosszúállást...
- Azért is halogatja, mert ő egy ideális reneszánsz.
- Hamlet kitűnő vívó, mégsem egy "halálosztó".
- Az elején nagyon nehezen találkozunk Tartuffe-fel.
- Az egész történetet átszővi a rézcsat.
- Az idős Kosztolányi Marcus Aurelius, a római császár, "az önsanyargató, bronzszakállú sztoikus" nagy tisztelője és szeretője volt.
- Meckülést keresett az életből, ezt a halál egyhangú útján meg is találta valószínűleg azóta.
- Igazolás

Igazolom, hogy gyermekem pénteken a szomszéd lakás feltörése miatt nem volt iskolában.

szülői aláírás

- Az ideiglenes szálláshellyel sem rendelkező hajléktalan polgárnak a lap "új lakcime" rovatába azt a települést (fővárosi kerületet) kell beírnia, ahol ő szokásosan megtalálható: a közterülnév, házszám, épület, stb. rovatokat üresen kell hagyni. - (1992. évi LXVI. törvény)

A POLIGRÁF
A SENKO KFT. TÁMOGATÁSÁVAL
JELENIK MEG.

A POLIGRÁF szerkesztőségének címe:

Északi szélesség 47 fok 28 perc,
Keleti hosszúság 19 fok 05 perc.

POLIGRÁF

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -
- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -
- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -
- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
(Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)
- 370 példányban -